

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
HERCEGOVAČKO-NERETVANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U MOSTARU
Broj: 56 0 I 058576 18 Gži
Mostar, 2. 8. 2022. godine

Kantonalni sud u Mostaru, u vijeću sastavljenom od sudija: Zorana Krtalić, kao predsjednika vijeća, Tatjane Mijatović i Nade Hamović-Kovačević, kao članova vijeća, u izvršnom postupku tražioca izvršenja -----, Ul. J. Fincija broj 64, Ilidža, koga zastupa punomoćnik Halil Mušinović, advokat iz Konjica, protiv izvršenika „Granit“ d.d. Jablanica u stečaju, Željeznička ul. broj 15, Jablanica, koga zastupa zakonski zastupnik Abid Šarić, stečajni upravnik, radi naplate novčanog potraživanja, v.sp. 3.120,42 KM, odlučujući o žalbi izvršenika protiv rješenja Opštinskog suda u Konjicu broj 56 0 I 058576 17 I 2 od 26. 12. 2017. godine, na sjednici vijeća održanoj 2. 8. 2022. godine, donio je:

RJEŠENJE

Žalba izvršenika se odbija kao neosnovana i prvostepeno rješenje potvrđuje.

Obrazloženje

Prvostepenim rješenjem prigovor izvršenika protiv rješenja o izvršenju broj 56 0 I 058576 17 I od 30. 8. 2017. godine odbijen je kao neosnovan i rješenje o izvršenju u cjelosti održano na snazi.

Blagovremenom žalbom prvostepeno rješenje pobija izvršenik zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi da je odredbom čl. 45. Zakona o parničnom postupku propisana isključiva nadležnost za sporove koji nastanu u toku ili povodom otvaranja stečaja, pa nema nadležnosti Opštinskog suda u Konjicu u izvršnom postupku, jer je rješenjem Opštinskog suda u Sarajevu broj 65 0 St 115069 09 St od 27. 1. 2010. godine otvoren stečajni postupak nad imovinom izvršenika i nadležan je sud koji vodi stečajni postupak. Smatra da je predmetni dug dug stečajne mase, koji se ne može naplatiti prije namirenja troškova stečajnog postupka i da bi se tražilac izvršenja stavio u povoljniji položaj u odnosu na druge stečajne povjerioce, te bi bile povrijeđene odredbe čl. 30, čl. 31, čl. 42. i čl. 40. Zakona o stečaju. Osporava pravne izvore koje je naveo prvostepeni sud u pobijanom rješenju, a poziva se na odluku Vrhovnog suda F BiH broj 070-0-Gr-10-000 152 od 27. 7. 2010. godine.

Ispitujući pobijano rješenje u okviru žalbenih navoda i razloga na koje sud pazi po službenoj dužnosti u smislu čl. 221. Zakona o parničnom postupku¹ (dalje: ZPP), koji se primjenjuje na osnovu čl. 21. Zakona o izvršnom postupku² (dalje: ZIP), ovaj sud je odlučio kao u izreci radi sljedećeg:

¹ „Službene novine Federacije BiH”, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

² „Službene novine Federacije BiH”, broj 32/03, 52/03, 33/06, 39/06, 39/09, 35/12 i 49/16

Prije svega, rješenje Vrhovnog suda F BiH broj 070-0-Gr-10-000 152 od 27. 7. 2010. godine ne može se dovesti u vezu sa predmetnim postupkom, jer je u toj odluci Vrhovni sud rješavao pitanje sukoba mjesne nadležnosti u stečajnom postupku obzirom na promjenu sjedišta stečajnog dužnika.

U ovom postupku sporno je prije svega pitanje stvarne, a zatim mjesne nadležnosti.

Prvostepeni sud je za svoju odluku dao jasno i iscrpno obrazloženje koje ovaj sud u cjelosti prihvata kao pravilno. U pobijanoj presudi navedeno je više izvora pravnih mišljenja, od kojih je samo jedno iz odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, a bez obzira na različito zakonsko regulisanje stečajnog postupka, navedeni pravni stav potpuno je primjenjiv u konkretnom slučaju.

Iz spisa proizilazi da je tražilac izvršenja ostao u radnom odnosu nakon pokretanja stečajnog postupka nad izvršenikom, pa je izvršnom ispravom izvršenik obavezan da plati tražiocu izvršenja iznose na ime plata i doprinosa za penzijsko-invalidsko osiguranje, pa, kako je i navedeno u obrazloženju izvršne isprave, „naknade plata zaposlenika koji su ostali u radnom odnosu nakon otvaranja stečajnog postupka su dugovi stečajne mase u skladu sa čl. 42. Zakona o stečajnom postupku, tako da je tužilac kao povjerilac stečajne mase imao pravo da posebnom kondemnatornom tužbom ustane kod parničnog suda radi zaštite svog potraživanja, bez odluke stečajnog sudije o upućivanju na parnicu radi zaštite svojih prava, budući da takvu zaštitu nije ostvario prethodnom prijavom kod stečajnog upravnika“. Vrhovni sud F BiH odlučujući o reviziji potvrdio je stav prvostepenog suda da potraživanje tužioca nije stečajno potraživanje opšteg isplatnog reda, jer je nastalo nakon otvaranja stečajnog postupka i predstavlja dug stečajne mase.

Dakle, tražilac izvršenja nije stečajni povjerilac, već povjerilac stečajne mase. Povjerioci stečajne mase su oni povjerioci čija se potraživanja smatraju troškovima stečajnog postupka ili ostalim obavezama stečajne mase, npr to su sudski troškovi stečajnog postupka, nagrada i naknada za rad stečajnog upravnika, obaveze zasnovane radnjama stečajnog upravnika, potraživanja zaposlenika stečajnog dužnika nakon otvaranja stečajnog postupka i druge.

Povjerioci stečajne mase ne prijavljuju svoja potraživanja stečajnom upravniku i o njihovim potraživanjima se ne donosi nikakvo rješenje niti se ista utvrđuju. Stečajni upravnik je dužan navedena potraživanja namiriti prema opštim pravilima Zakona o stečajnom postupku³ i za njihovo podmirenje dužan je osigurati dovoljno sredstava. Navedeni povjerioci stečajne mase mogu pokretati i izvršenje prema stečajnom dužniku u slučaju da im stečajni upravnik nije isplatio potraživanje iz bilo kojeg razloga, što je pravo koje nemaju stečajni povjerioci.

Prema odredbi čl. 59. st. 2. Zakona o stečajnom postupku prinudno izvršenje dopušteno je nakon otvaranja stečaja i u toku stečajnog postupka, radi namirenja dugova stečajne mase koji se dugovi odnose na obaveze iz radnog odnosa.

Zbog navedenog odlučeno je kao u izreci, primjenom čl. 235. t. 2. ZPP.

Predsjednik vijeća
Zoran Krtalić

³ “Službene novine Federacije BiH“, br. 29/03, 32/04, 42/06 i 52/18